

dette Hele bliver det danske „Rige“. I den Forstand opgives den danske Grundlov ikke, selv om ogsaa dette, som jeg gjerne vil kalde uheldige Fællesforslag, skulde gaae igjennem; thi saa er det dog ikke Andet end en uheldig Emanation, men en Udvikling af den Danmarks Riges Grundlov, som sætter Danmarks Rige til at være Hovedstaten i et Monarki, der for Fremtiden i høiere Grad end nogen sinde tilforn er det danske „Rige“. Ja, det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgfreds (Grundtvig) leer, men Sagen er meget Mere værd end Latter, og det er ganske vist, at Modsigelsen heraf er farligere end Paastanden. Jeg paastaer, at der ligger en mere virksom Fædrelandsfærlighed i at sige: saaledes forstaae vi det, saaledes maae vi have det, end i at kaste det, der bydes os, bort som Noget, der er umuligt at benytte. Vi kunne ikke afgjøre Alt, hvad vi ville, efter vore Ønsker, vi maae knytte vor Villie til Betingelser, som ligge udenfor vor Magtsfyldde, og vi maae vide, hvilket Maal vi afstikke som vort endelige, saavel som at gaae de Veie, der føre dertil gjennem de Muligheder, som foreligge, og en af de Veie, som foreligge, er den, at vi ikke ved vore usikre Ord hensmuldre den Deel af Rigets Grundlov, der skal gælde for Danmarks færlige Anliggender. Lader os tvertimod holde den saa fast, som vi kunne; thi smuldre vi den selv først hen, saa vil der være Mange, som følge vort Fodspor. Det er ganske rigtig betegnet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), at vi ikke ved de Forandringer, vi nu vedtage, indskrænke Danmarks Riges Grundlov til 4 Paragrapher, men vi indskrænke den ved 6 Paragrapher (Grundtvig: ja til een!). Det ærede Medlem skal strax høre Tale om denne ene Paragraph. Vi indskrænke den ved 6 Paragrapher, og af disse indeholder den 5te, at Kongen paany giver os det Hverv og tillige den Kaldelse at overvæge, om den nye Fællesforfatning giver en Erstatning for den Rigets Grundlov, som vi have faaet af ham, vel at mærke til Opbevaring; thi den Rigsgrundlov, som vi her omtale, kunde Kongen ikke give til hele sit Monarchie dengang han gav den, men han har nedlagt den

hos os, for at vi skulde forvare den saa godt vi kunde, dog paa det Vilkaar, at vi i Fællesskab med ham skulde overføre, lader os dog være ærlige og sige: saameget deraf som muligt, paa det danske Monarchie. Lader os, som have siddet i den grundlovgivende Rigsdag, være ærlige og sige, at vi dengang samlede med Hensyn til Rigsgrændsen, og med Hensyn til de Sager, angaaende hvis Omraade vi troede at kunne have en bestemt Forestilling; jo mere vi bekiende dette, desto mere kunne vi være paastaaelige i Henseende til, hvad vi kunne kræve, i Henseende til, hvad der skal gøres for at tilfredsstille vor Fordring indenfor denne Begrændsning. Denne Fordring, som Kongen har betroet til os at gjøre, omhandles i den 5te Paragraph; men, dersom denne 5te Paragraph ikke kan lægge det i vor Magt at vedblive at færdes som Danmarks Riges Rigsdag, indtil vi kunne blive enige med Regjeringen om at give den Deel af Grundloven, som skal være Monarchiets Eieendom, over til Monarchiets Repræsentation, kunne vi ikke vinde det ved dette Middel, ved Kongens Underskrift, det være sig nu imorgen, iovermorgen eller nogen følgende Dag, saa kunne vi ikke nogensinde vinde det; thi jo nyere hans Underskrift er, desto mere ligger den for som overeensstemmende med hans Bud og Tilsagn. Det er ikke med tvivlsom Hu, at denne Lov i denne Stikkelse, med den Berettigelse er overgivet til os; det er tidligere bragt i Grindring, at det netop var Forelæggelsen af denne Lov i forandret Stikkelse, som blev den egentlige Steen, hvorpaa det forrige Ministeriums Bogn væltede, og at det egentlig blev det Værn, som bragte dette Ministerium til at nyde, hvad vi kalde vor Tillid, at det bragte den frem i uforandret Stikkelse. Man maa imidlertid ikke forstaae disse mine Udtryk saaledes, som om jeg derved vilde nægte Ministeriet min Tillid; thi jeg skænker dette Ministerium den samme Tillid som alle de andre Ministerier; jeg føler mig overbevist om, indtil det Modsatte klart foreligger, at Ministerne handle efter deres inderligste Overbeviisning for Statens Bedste; men dette hindrer os jo ikke i, efter vor bedste Evne og efter alle de foreliggende Data, at dømme om